

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Transparency International – Česká republika, o.p.s.**, se sídlem Sokolovská 260/143, Praha 8, IČ: 27215814

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad štolou 936/3, Praha 7

za účasti: **TOVEK, spol. s r.o.**, IČ: 49687981, se sídlem U Nikolajky 820, Praha 5
zastoupena Mgr. Jiřím Müllerem, advokátem se sídlem v Praze 1, Senovážné náměstí 23

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. června 2018, č.j.: MV-60549-3/KM-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Zúčastněná osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo mj. zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Policejního prezidia, ze dne 4. 5. 2018, čj. PPR-12004-5/ČJ-2017-990140 (výrokem napadeného rozhodnutí bylo částečně toto rozhodnutí zrušeno a věc vrácena). Ve správním řízení byla pravomocně částečně odmítnuta žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o

svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o informacích*“), ve vztahu týkající se poskytnutí licenčních smluv uvedených v bodu 1.1 písm. A Smlouvy k zakázce Podpora Analyticko Rešeršního a Monitorovacího Systému – ARMS ze dne 25. 7. 2017 z důvodu uvedeného v ust. § 11 odst. 6 zákona o informacích.

[2] Žalobce v žalobě uplatnil tyto žalobní body, když především nesouhlasil s argumentací žalovaného týkající se, že prvostupňové správní rozhodnutí bylo úplné a že informace již byly poskytnuty. Poukázal na ust. § 506 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*občanský zákoník*“), kdy obchodní tajemství je tvořeno znaky objektivními a subjektivními, všechny podmínky musí být splněny kumulativně, a nestačí tak pouze vůle subjektu je utajovat. V příloze č. 1 se mohou jisté skutečnosti mající povahu obchodního tajemství vyskytovat, nelze se však domnívat, že celý dokument může být chráněn jako obchodní tajemství, v tomto smyslu poukazuje na komentář k zákonu o informacích (Furek, A., Rothanzl, L., Jírovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání, Praha: C.H.Beck, 2016, str. 465 – 466). Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že informace o rozsahu používání veřejných prostředků jí byly poskytnuty, ze samotné servisní smlouvy nelze jednoznačně dovodit předmět smlouvy a jeho rozsah, resp. jaký jaký soubor služeb a v jakém rozsahu společnost TOVEK, spol. s r.o., dodává, což by měla tato příloha obsahovat. Uvádí, že smyslem úpravy ust. § 9 odst. 2 zákona o informacích je umožnit veřejnou kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky, když samotná informace nemusí vypovídat o způsobu hospodaření (opětovně poukazuje na již uvedený komentář k zákonu). Dále uvedl, že je všeobecně známo, jaký software a komu tato společnost dodává, v řadě případů je informace dohledatelná z veřejných zdrojů (z registru smluv), stejně jako informace o smlouvách, kde tato společnost figuruje jako servisní strana včetně informací, které jsou součástí přílohy č. 1 (souboru dodávaných produktů či služeb). V minulosti (v roce 2013) byla servisní smlouva včetně přílohy č. 1 zveřejněna v plném rozsahu (odkazuje na web www.zakazky.mvcr.cz), a to včetně všech údajů o zainteresovaných osobách a emailových adresách. Navrhla rozhodnutí povinného subjektu a žalovaného zrušit a uložit povinnému subjektu povinnost informace poskytnout.

[3] Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou. Uvedl, že ani komentářová literatura nikde neuvádí, že by nebylo možné jako obchodní tajemství označit celou přílohu smlouvy, kdy podle názoru žalobce z komentáře plyne závěr zcela opačný, totiž pokud obsahuje nějaký dokument pouze ty skutečnosti, které jsou obchodním tajemstvím, povinný subjekt je nezveřejní. Závěr žalobce považuje za zjednodušený a účelový. Poukázal dále na to, že informace uvedené v této příloze musejí být chráněny i s ohledem na ust. § 11 odst. 6 zákona o informacích, neboť z nich lze negativně ovlivnit činnost orgánů činných v trestním řízení. Informace o rozsahu a příjemci veřejných prostředků nejsou obsahem přílohy č. 1 a 2 servisní smlouvy, ale jsou uvedeny v základním textu smlouvy, nejsou začerněny a byly poskytnuty. Ze samotné servisní smlouvy (článek 1) vyplývá rámec předmětu plnění, je tak možné si udělat představu o účelnosti vynaložených nákladů na využití systému umožňující efektivnější vyhledávání a odhalování trestné činnosti. Sama skutečnost, že společnost TOVEK dodává software jiným subjektům, neznamená, že by tyto informace v tomto případě mohly být poskytnuty.

[4] Soud uvědomil o konání řízení společnost TOVEK spol. s r.o., která uplatnila práva zúčastněné osoby.

[5] Odůvodnění napadeného rozhodnutí v podstatných bodech odpovídá vyjádření žalovaného, samo o sobě pak není předmětem sporu, tím je právní posouzení zjištěných skutečností.

[6] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[7] Podle ust. § 11 odst. 6 zákona o informacích: „*Povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.*“

[8] Podle názoru soudu mezi účastníky není sporná definice obchodního tajemství, neboť ji oba ve svých procesních návrzích shodně užívají, ale to, zda na neposkytnuté informace tuto úpravu užít, když navíc žalovaný uvádí, že na poskytnutí těchto informací se vztahuje rovněž zákonná výluka podle ust. § 11 odst. 6 zákona o informacích.

[9] Podle názoru soudu nelze argumentačně užít okolnost (velmi obecnou a tak i v žalobcem namítaném komentáři uvedenou), že obchodnímu tajemství nepodléhá celá část nějakého dokumentu. V tomto případě žalovaný uvedl, proč tomu tak je, s čímž soud souhlasí, neboť informace neposkytnuté (konkretizace plnění včetně jeho technického řešení a kalkulace nákladů na jednotlivé cenové položky, výrobní náklady a cenové kalkulace k plněním dle příslušných článků smlouvy ve vztahu k jednotlivým účetním jednotkám), naplňují definici obchodního tajemství podle občanského zákoníku, a to jak v jejich subjektivním smyslu (který je zřejmý a je dán projevem vůle je utajovat), ale i v objektivním smyslu (jedná se o skutečnosti, které nejsou v obchodních kruzích běžně dostupné a souvisejí se závodem). V daném případě pochopitelně je nutné trvat na tom, aby veřejná kontrola nakládání s veřejnými prostředky směřovala do jejich využití, čímž není možné zdůvodňovat odmítnutí poskytnutí takové informace, ta však v daném případě poskytnuta byla, když byla poskytnuta samotná smlouva, kde je celková výše úhrady z veřejných prostředků uvedena. Rozdělení těchto veřejných prostředků pak na jednotlivé účetní jednotky policie, včetně konkretizace plnění včetně jeho technického řešení a kalkulace na jednotlivé položky pak podle názoru soudu specifikuje použití těchto prostředků, kdy zájem veřejnosti na této kontrole již nemůže převýšit hodnotu těchto informací jako obchodního tajemství. Jinými slovy řečeno – podle názoru soudu má veřejnost právo být seznámena s celkovou výší poskytnutých veřejných prostředků, což se v daném případě stalo, u jednotlivého rozúčtování těchto nákladů na účetní jednotky a

jejich specifikace však již toto právo nemá, neboť to nijak neovlivňuje zájem veřejnosti o kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky, ta byla zachována.

[10] Soud v tomto směru rovněž souhlasí se závěrem žalovaného, které některé z těchto informací považuje za vyloučené k poskytnutí podle ust. § 11 odst. 6 zákona o informacích, neboť jejich poskytnutím by mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto ustanovením (možnost dohledání, k jakým činnostem řešení slouží, jaké analytické podklady jsou jednotlivé útvary schopny zpracovávat, jakou činnost mohou monitorovat).

[11] Skutečnost, že zúčastněná osoba u jiných subjektů či v jiných případech tyto informace neutajuje, je pro toto rozhodnutí bez významu, neboť v daném případě je zjevné, že se jednalo o dodávku specifického charakteru bezpečnostnímu sboru, které naplnily definici obchodního tajemství a mohly by vést ke ztížení úkolů tohoto sboru podle ust. § 11 odst. 6 zákona o informacích.

[12] Závěrem soud uvádí, že při poměřování práva veřejnosti na poskytnutí informací souvisejících s hospodařením s veřejnými prostředky, a při zájmu státu na zachování obchodního tajemství a utajení informací týkající se vyhledávací činnosti bezpečnostních sborů, dospěl k závěru, že poskytnutím informace o celkové ceně sjednané služby včetně její rámcové specifikace v samotné servisní smlouvě, byla práva zachována a zájmy nebyly zmařeny. Částečné odepření poskytnutí informace tak soud považuje za zdůvodněné a legitimní.

[13] Pro úplnost pak soud uvádí, že žalobce ve smyslu ústavní judikatury týkající se subjektů, kteří mohou žádat o informace, považuje za subjekt, který brání veřejné zájmy.

[14] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[15] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení zúčastněné osoby se opírá o ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., kdy soud této osobě žádné povinnosti neukládal, náklady řízení jí tak nemohly vzniknout.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 19. března 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu